

Tvende

Smukke Sange,

indeholdende

Beretning

om

Ildebrandene i Trondhjem

den 24de April 1841 og den 22de
Januar 1842,

samt

Hs. Maj. Kongens Skrivelse til Tron-
derne i samme Anledning;

forfattet af

Anders A. Sensen.

Trondhjem. Trykt af E. A. Hoeg. [1842]

V. box 9: 242

FII 4293

Mel. Al Verden er idel Forføngelighed.

D, Trondhjem din Glands blev nu ilde tilredt
Af Ildens fortærende Lue
Nar hundred og firti Nar siden man veed,
At Trønderne saadant fik skue;
Thi Staden nedfaldt, ved Ildens Gewalt,
Saa Folket derved maatte grue.

2.

D Himmelens Regent! hvor mægtig er du
Som laaner og tager og giver!
Hvo det vil betragte, kan mærke det nu,
Det passer sig saa alle Tider;
Naar du tager dit, da bli'er vi det qvit,
Hvor høit vi vor Rigdom opskriver.

3.

Dg Nar attehundred' enogfirti det var,
Fire og tyvende April man skriver;
En Sydvestvind blæste og Luften var klar,
En Loverdag ved Middagstider;
Til Kloffen var to, var alting troe,
Sit Haandværk og Handel man driver.

4.

Et Brandskud der hørtos, et andet man faer,
Dg Trommen begyndte at larme,
Dg Skaren tilstrømte mens Klokkerne slaaer,
Dg Ilden gif høit i sin Flamme.
Brandcorpsen paa Stand, med Sprøiter og Vand
Kom til, skjøndt det lidet mon gavne.

5.

Det tredie Brandskud strax fulgte derpaa
Fra Munkholmens Fæstning man kalder,
Dg Staden den ryfter og skjælte heelt maae
Der Skudene heftigt mon skralde.
D hvilket et Stød! o hvilken en Nød!
Ja Mange ei kunde sig fatte.

6.

Enhver sine Varer, Effecter og Gods
Var færdig paa Gaden at bære.
Fortærelsens Fyrste i Bælde derhos
Med sprudlende Flammer regjerte,
Saa neppe man vandt, at redde sit Pant,
Sine Penge, Juveler, med mere.

7.

O Trondhjem! hvor skøn og hvor deilig en Bye,
Som blev saa nedlagt udi Aste;
Dog haaber de Fleste at bygge paany,
Dg lægge dens Grundvolde faste;
Men hvo kan bestaae, naar Herren vil slaae
Vi maae os i Støvet nedkaste.

8.

Trehundred' og tretti Indbyggers Hus
Samt Brygger og Kjældere faste,
De hastelig bleve nedlagte i Gruus
Da Ilden saa høit monne braste
Til Klokker var ti, da Alt var forbi
Dg Alt laae i Stov og i Aste.

9.

Tretusind' Hunsvilde paa Gaden mon gaae
Tilsammen af Fattig' og Rige,
Af Unge og Gantle, af Store og Smaae,
Som veed ei hvor de skal indstige,
Ei sætte sig ned, ei sove i Fred,
Forsynet maa selv det tilrede.

10.

Den Deel, som af Byen nedlagdes i Gruus,
Halvdelen vmtrentlig kan skrives
Af deiligste Gaarde og prægtigste Huns,
Hvor Velstand nys før monne trives.
De sank i sin Pragt, og yndige Dragt,
For jordiske Glæder indviet.

11.

En Mand turde vove at klavre sig op
Paa en af de høieste Brygger,
Med Straalen i Haanden han naaed' dens Top,
Der antændt af Ilden alt ryger.
Det lyfdes ham smukt, han Ilden fik slukt,
Lov skee dig Gudsader for dette!

Samme Melodie.

Nok atter engang vil jeg dyppe min Pen,
Dg ganske sandfærdigt asmale,
Hvorledes at Flammerne raste igjen
Dg frembragte Bemod og Klage;
Thi Rækker af Huns sank atter i Gruus,
Dg Trønderne atter mon bløde.

2.

Ni Maaneder efter man nemligen fik
Et Sørgespil atter at skue,
Da Rækker af Gader desværre opgik
I Røg og i flammende Lue.
Det Søndenvind var, og Kræften var klar
Dg Himlen var rødlig at skue.

3.

Først hørte man Stormklokkens brummende Lyd
Dg slittigt paa denne man banket.
Til Sørrig forvandledes Aftenens Fryd,
Dg hunsvild snart Mange omvanket;
Rød Gnisterne fløi, fra Ildstøtten høi,
Hvers Hjerte af Skræk monne bankte.

4.

Dg Allarm blev slaaet med Støi og med Skrald
Dg Trommen med Hestighed fortes,
Dg atter der fulgte et frygteligt Knald,
Da Brandstød fra Munkholmen hørtes;
Dg Stødens Magt vare stærke, som sagt,
Saa Stadens Befæstninger rørtes.

5.

En Løverdags Aften alt dette mon skee
Der Kloffen den otte var slagen,
Man Klageraab hørte: „o Bee os, o Bee!“
Igjennem de Luernes Bragen
Brandcorpsjet man seer, gestjefligt sig teer,
At slukke, at redde var Sagen.

6.

De Niges Pauluner og hastigt forsvandt
Saavel som den ringe Mand's Hytte,
Hvad jeg derom skriver, altsammen er sandt,
At Folket i Hast maatte flytte
Af Husene væk, med Banghed og Skræk.
O hvilket et sørgeligt Bytte!

7.

Den Aften var frygtelig, Støi og Allarm
Den vared' om Natten til Morgen,
Dg Folkets Effecter samt Meubler og Kram
Blev sat i Forstyrrelsens Orden,
Udsilt og forflyt, bortstjaalet, forbyt
Mens Ilden den braged som Torden.

8.

Fortærelsens Flammer udbredtes alt ned
Til Soen nær Strandbreddens Glæde,
I Byens Dvartaler opefter alt heelt
Til Kongens saakaldte Bredgade;
Der vandt man først Bugt, der Ilden blev slukt,
Men Folket stod huusvild tilbage.

9.

Vor Landsfaders Duffe, Attraa og Begjær
Om Trondhjem jeg her vil afmale,
Der han fik at vide den skadelig' Færd,
Som gjorde os Trøndere stor Skade,
Saa gav han til Svar: „den Ulykke var
Heel stor og ret værd at beklage“.

10.

„Jeg veed at Forsynet engang i dens Skjød
Mig knytted' til Norriges Throne,
Dg satte sit Indsegl paa Pagten heel sød
Da jeg modtog Haarfagers Krone.
Landsfader jeg blev, den Tid at man skrev
Det var attenhundred' og fjorten.“

11.

„Det smerter mig dybt at Ulykken den har
Jer Trønder' saa sørgelig plaget.
Med Glæde erindres den Dag at jeg var
Af eder saa herlig modtaget
Med Hæder og Agt, med Jubel og Pragt,
Der kongeligt Hjerte behaget.“